

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Jana Čížka a soudců
JUDr. Bc. Kryštofa Horna a Mgr. Ing. Lenky Bursíkové ve věci

žalobce: **N. V. G.**, narozený X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem
sídlem Na Pankráci 820/45, Praha 4

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 11. 2018, č. j. MV-118315-4/SO-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 2. 11. 2018, č. j. MV-118315-4/SO-2018, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 13. 6. 2018, č. j. OAM-481-25/ZR-2014, se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce Mgr. Štěpána Svátka, advokáta, na náhradě nákladů řízení částku ve výši 10 800 Kč.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 6. 2018, č. j. OAM-481-25/ZR-2014 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo žalobci dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 23. 6. 2014 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“; viz čl. II bod 1 zákona č. 101/2014 Sb.) zrušeno povolení k trvalému pobytu. Současně správní orgán I. stupně prvostupňovým rozhodnutím stanovil žalobci lhůtu k vycestování z území České republiky v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

II. Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

2. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
3. Soud o věci rozhodl bez nařízení jednání, s čímž účastníci řízení vyslovili implicitně souhlas, neboť v soudem stanovené lhůtě na jeho výzvu nesdělili, že s tímto postupem nesouhlasí (srov. § 51 odst. 1 s. ř. s.).

III. Podstatný obsah správního spisu

4. Ze správního spisu vyplývá, že dne 21. 3. 2014 oznámil správní orgán I. stupně žalobci, že zahajuje správní řízení ve věci zrušení platnosti jeho povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, a to na základě pravomocného rozsudku Okresního soudu v Kladně ze dne 16. 10. 2012, č. j. 3 T 42/2012 - 1005 (dále jen „odsuzující rozsudek Okresního soudu v Kladně“), jímž byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 1 roku za spáchání pokračujícího trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy ve stádiu pokusu dle § 283 odst. 1 a § 21 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“) v jednočinném souběhu s přečinem výroby a držení předmětu k nedovolené výrobě omamné a psychotropní látky a jedu dle § 286 odst. 1 trestního zákoníku. Kromě toho byl žalobci uložen trest propadnutí věci (konkrétně souboru pomůcek pro pěstování konopí).
5. Usnesením ze dne 2. 1. 2013, č. j. 3 Nt 31/2013 - 1, Okresní soud v Lounech rozhodl o účasti žalobce na amnestii prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 (dále jen „usnesení Okresního soudu v Lounech o účasti žalobce na amnestii“). Tímto usnesením bylo žalobci podle § 368 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“) s přihlédnutím k čl. I odst. 1 rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. 1. 2013, publikovaného pod č. 1/2013 Sb. (dále jen „rozhodnutí o amnestii“), prominut trest odnětí svobody uložený odsuzujícím rozsudkem Okresního soudu v Kladně.
6. Dne 26. 3. 2014 se žalobce v řízení před správním orgánem I. stupně vyjádřil tak, že byl v roce 2013 amnestován a propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, což doložil kopii

příslušného oznámení Vězeňské služby České republiky. Uvedl též, že je otcem dítěte – českého státního občana, kterého má s českou matkou. K tomu žalobce připojil opis rodného listu syna narozeného 4. 5. 2000, v němž je uveden jako otec. Opětovně se žalobce k řízení vyjádřil v podání ze dne 17. 4. 2014, ve kterém uvedl, že v České republice žije od roku 1990 a trvalý pobyt mu byl přiznán v roce 2003 jakožto rodinnému příslušníkovi občana České republiky. V České republice žije jeho syn, kterého pravidelně navštěvuje a na jehož materiálním zabezpečení se podílí. V roce 2005 se žalobce od rodiny sice odstěhoval, ale i nadále má zájem se se svým synem vídat, podílet se na jeho výchově a pozitivně přispívat k jeho vývoji. S bývalou přítelkyní žalobce udržuje dobré vztahy. Žalobci záleží na tom, aby jeho syn rozchodem rodičů netrpěl. Dále žalobce poukázal na Úmluvu o právech dítěte a Úmluvu o ochraně základních lidských práv a základních svobod.

7. Dne 13. 6. 2018 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí s odůvodněním, že zrušení trvalého pobytu žalobci nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. V daném případě dle názoru správního orgánu I. stupně převážil veřejný zájem na zrušení povolení k trvalému pobytu, a to z důvody ochrany veřejného zdraví a veřejného pořádku, neboť žalobce byl odsouzen za výrobu a distribuci drog. Nadto byl žalobce kromě drogové trestné činnosti později odsouzen též za trestný čin podplácení, což svědčí o tom, že se z předchozího odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody nijak nepoučil. Součástí správního spisu je rozsudek Okresního soudu v Rakovníku ze dne 23. 10. 2015, č. j. 2 T 85/2015 - 2337, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání trestného činu podplácení dle § 332 odst. 2 trestního zákoníku, za což byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 2 roků a 6 měsíců, a dále usnesení zdejšího soudu ze dne 18. 5. 2016, č. j. 12 To 129/2016 - 2435, jímž bylo odvolání žalobce proti citovanému rozsudku Okresního soudu v Rakovníku zamítnuto.
8. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce v zákonem stanovené lhůtě odvolání, v němž namítl, že rozhodnutí je nezákonné, nepřezkoumatelné a vydané v rozporu se skutečným stavem věci. Žalobce uvedl, že nerozporuje, že byl dříve odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, avšak poukázal na usnesení Okresního soudu v Lounech o účasti žalobce na amnestii. Žalobce rovněž poukázal na usnesení Okresního soudu v Kladně ze dne 4. 9. 2015, č. j. 26 Nt 1913/2015 - 9 (dále jen „usnesení Okresního soudu v Kladně o zahlázení trestu“), kterým bylo rozhodnuto tak, že se dle § 105 odst. 1 písm. e) trestního zákoníku žalobci zahlazuje odsouzení k trestu propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty (souboru pomůcek pro pěstování konopí), dle odsuzujícího rozsudku Okresního soudu v Kladně. (Žalobce v odvolání chybně uvedl, že usnesením Okresního soudu v Kladně o zahlázení trestu bylo zahlázeno odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody – poznámka soudu). Žalobce v této souvislosti citoval § 106 trestního zákoníku, dle něhož platí, že bylo-li odsouzení zahlázeno, hledí se na pachatele, jako by nebyl odsouzen. Vzhledem k této skutečnosti došlo dle názoru žalobce k situaci, kdy již nemůže být k uloženým trestům přihlíženo, neboť § 106 trestního zákoníku je závazný jak pro soudy, tak pro správní orgány. Kromě toho žalobce dále v odvolání argumentoval zejména nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života, ale i do rodinného života jeho syna, žalobcovy družky a zletilé dcery. Dle názoru žalobce správní orgán I. stupně neprovedl žádné dokazování, např. pobytovou kontrolou, a tudíž nemohl dopad do soukromého a rodinného života žalobce a jeho bližních reálně posoudit. V doplnění odvolání žalobce doložil kopie cestovních dokladů, potvrzení o hrazení

výživného na syna a dále fotografie, na nichž je zachycen se svojí družkou a jejími dětmi, s nimiž údajně žije ve společné domácnosti.

9. V napadeném rozhodnutí se žalovaná s hodnocením správního orgánu I. stupně ztotožnila a odvolání žalobce zamítla. K námitce zahlázení odsouzení žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2012, č. j. 7 As 15/2012 - 33, z něhož má dle názoru žalované vyplývat, že „*kvalifikace identického jednání pro účely trestního zákona a zákona o pobytu cizinců je autonomní*.“ Dle názoru žalované mezi oběma uvedenými zákony nenastává žádný konflikt, neexistuje mezi nimi vztah speciality, ani na sebe vzájemně neodkazují. K námitce žalobce týkající se jeho práva na rodinný život s družkou v České republice žalovaná uvedla, že se ztotožnila s názorem správního orgánu I. stupně, že s ohledem na závažnost a škodlivost trestné činnosti žalobce převážil v dané věci veřejný zájem na ochraně společnosti před trestnou činností drogového charakteru, již se žalobce prokazatelně dopustil.

IV. Obsah žaloby

10. Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí trpí vadou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti a že bylo vydáno v rozporu se skutečným stavem věci. Dle žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné proto, že se žalovaná nevypořádala s odvolací námitkou, že § 106 trestního zákoníku je závazný jak pro soudy, tak pro správní orgány. Nepostačuje pouhý odkaz žalované na dle něj neaktuální rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 15/2012 - 33. Žalovaná dle názoru žalobce nedostatečně objasnila, z jakého konkrétního ustanovení má vyplývat, že se ve správním řízení k zahlázení odsouzení dle § 106 trestního zákoníku nepřihlíží. Zákon o pobytu cizinců žádné takové ustanovení neobsahuje. Závěr žalované, že je nerozhodné, zda v minulosti došlo k zahlázení odsouzení, je v rozporu s právní úpravou i s § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.
11. Žalobce dále namítl, že dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, platí, že každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Odkázal též na § 174a zákona o pobytu cizinců, z něhož vyplývá, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona musí správní orgán zohlednit mj. povahu a pevnost rodinných vztahů cizince a kulturní vazby, které cizinec navázal na území. K tomu žalobce připomněl, že spolu s odvoláním proti prvostupňovému rozhodnutí doložil správním orgánům celou řadu relevantních podkladů prokazujících jeho celkové zázemí na území České republiky. Správní orgány však v průběhu řízení neprovedly k tomuto žádné dokazování, např. pobytovou kontrolou či výsledkem žalobce. Žalobce je proto názoru, že žalovaná nezkoumala reálný dopad do jeho soukromého a rodinného života, respektive učinila tak ve zcela nedostatečném rozsahu. I v tomto ohledu je proto dle názoru žalobce napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť ve skutečnosti představuje z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života žalobce nepřiměřený zásah.

V. Vyjádření žalované

12. Ve stručném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí. Odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

VI. Posouzení soudem

13. Dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců „[m]inisterstvo platnost povolení k trvalému pobytu (...) zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.“
14. Dle § 106 trestního zákoníku „[b]ylo-li odsouzení zahlazeno, hledí se na pachatele, jako by nebyl odsouzen.“
15. Dle čl. 63 písm. k) ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Ústava“) „[p]rezident republiky (...) má právo udělovat amnestii.“
16. Dle čl. I odst. 1 rozhodnutí o amnestii prezident republiky stanovil: „*Promím nevykonané nepodmíněné tresty odnětí svobody nebo jejich zbytky, pokud byly pravomocně uloženy před 1. lednem 2013 ve výměře nepřevyšující jeden rok.*“ Dle čl. I odst. 3 rozhodnutí o amnestii platí, že „[n]a osoby, kterým se promíjí trest podle odstavců 1 a 2, se hledí, jako by odsouzeny nebyly.“
17. Mezi účastníky řízení není sporu o skutkových okolnostech, zejména o tom, že žalobce byl odsuzujícím rozsudkem Okresního soudu v Kladně pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k trestu odnětí svobody v trvání dvanácti měsíců nepodmíněně. Není sporu ani o tom, že žalobce byl účasten prezidentské amnestie ze dne 1. 1. 2013. O použití amnestie bylo v žalobcově případě rozhodnuto usnesením Okresního soudu v Lounech o účasti žalobce na amnestii, ve kterém tamější soud uvedl, že se žalobci nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání jednoho roku, který mu byl uložen odsuzujícím rozsudkem Okresního soudu v Kladně, s ohledem na čl. I odst. 1 rozhodnutí o amnestii promíjí. Na základě usnesení Okresního soudu v Kladně o zahlazení trestu došlo k zahlazení druhého z trestů uložených odsuzujícím rozsudkem Okresního soudu v Kladně, tj. trestu propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty. Soud proto na tomto místě koriguje tvrzení žalobce, který již v odvolání a později též v žalobě chybně uvedl, že tímto usnesením bylo rozhodnuto o zahlazení odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a že toto odsouzení bylo zahlazeno od září roku 2015. Ze správního spisu totiž jasně plyne, že ve skutečnosti k zahlazení trestu odnětí svobody došlo již v důsledku rozhodnutí o amnestii, jejímž beneficentem žalobce byl (srov. shora citovaný čl. I odst. 3 rozhodnutí o amnestii), přičemž k zahlazení tohoto trestu došlo ke dni vydání rozhodnutí o amnestii, tedy ke dni 1. 1. 2013. (Usnesení Okresního soudu v Lounech o účasti žalobce na amnestii z následujícího dne mělo pouze deklaratorní povahu. Právní účinky amnestie je totiž nutno vztahovat ke dni jejího vyhlášení, neboť tyto účinky jsou konstituovány již rozhodnutím prezidenta republiky; srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 6. 2013, č. j. 7 Tdo 521/2013 - 23, respektive stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu České a Slovenské federativní republiky ze dne 24. 5. 1990, č. Tpjf 35/90, a dále též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2016, č. j. 10 As 237/2015 - 37, č. 3402/2016 Sb. NSS.) Skutečnost, že k zahlazení odsouzení k trestu odnětí svobody došlo na základě rozhodnutí o amnestii v lednu 2013, a nikoliv na základě usnesení Okresního soudu v Kladně o zahlazení trestu ze září 2015, jak žalobce chybně tvrdí, se však nedotýká podstaty samotného sporu mezi účastníky. Dle shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 237/2015 - 37, „*rehabilitační rozhodnutí prezidenta republiky (tj. fikce neodsouzení) má na odstranění právních důsledků odsouzení v zásadě stejný vliv jako zahlazení odsouzení na základě rozhodnutí soudu (§ 363 trestního řádu).*“
18. Spornými jsou mezi stranami důsledky zahlazení odsouzení k trestu odnětí svobody ve vztahu k důvodům pro zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Žalobce je názoru, že skutečnost, že v době vydání

napadeného rozhodnutí bylo jeho odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody již zahlazeno, představuje překážku pro zrušení povolení k trvalému pobytu na základě citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců. Odkazuje přitom na § 106 trestního zákoníku. Oproti tomu se žalovaná domnívá (a odkazuje přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 15/2012 - 33), že zahlázení trestu není při rozhodování dle zákona o pobytu cizinců relevantní skutečností. Jak Nejvyšší správní soud ve vztahu k pravidlu obsaženému ve shora citovaném § 106 trestního zákoníku uvedl v rozsudku ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 Azs 25/2014 - 48, č. 3277/2015 Sb. NSS, body 17-18, „[ú]čelem této právní fikce je umožnit pachateli, aby po splnění určitých podmínek byly odstraněny nepříznivé důsledky jeho odsouzení, které přetrvávají i po výkonu trestu či ochranného opatření a které by mu mohly ztěžovat uplatnění v dalším životě (shodně Šámal, P. a kol. Trestní zákoník. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 1224). Slovní spojení "hledí se" nelze interpretovat jinak než jako obecnou povinnost nahlížet na pachatele tak, jako by nebyl odsouzen, jako na osobu bezúhonnou. Výjimky představují pouze případy, kdy právní přepis výslovně stanoví, že i k zahlázenému odsouzení je třeba přihlédnout při posouzení požadavku bezúhonnosti (srov. § 22 odst. 4 zákona č. 119/2002 Sb., o zbraních a střelivu) [nyní § 22 odst. 3 zákona č. 119/2002 Sb., o zbraních a střelivu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zbraních a střelivu“) – poznámka soudu]. Jestliže právní přepisy stanoví, že se na pachatele, jehož trest byl zahlazen, hledí, jako by nebyl odsouzen, nelze důvody zamítnutí žádosti o trvalý pobyt spatřovat výlučně v odsouzení za spáchaný trestný čin. Pokud by byl takový postup možný, nebylo by žádného rozdílu mezi trestem sice vykonaným, avšak dosud nezahlazeným, a trestem, který již byl zahlazen.“

19. Dle shora citovaného ustanovení zákona o zbraních a střelivu „[p]ři posuzování bezúhonnosti fyzické osoby se nepřihlíží k zahlázení odsouzení podle zvláštního právního předpisu ani k jiným případům, v nichž nastává účinek, že se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen.“ Dále např. dle § 14 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů platí, že „[p]ři posuzování bezúhonnosti se nepřihlíží k zahlázení odsouzení podle zvláštního právního předpisu nebo k rozhodnutí prezidenta republiky, v jejichž důsledku se na občana hledí, jako by odsouzen nebyl.“ Obdobné pravidlo obsahuje rovněž zákon o č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů, který v § 12 odst. 5 stanoví podmínku, že fyzická osoba, která má být ustanovena mysliveckou stráží, musí být bezúhonná, přičemž „[p]ři posuzování bezúhonnosti se nepřihlíží k zahlázení odsouzení podle zvláštního zákona.“
20. Na rozdíl od citovaných ustanovení však zákon o pobytu cizinců žádné obdobné pravidlo neobsahuje. Je tedy evidentní, že pokud v žalobcově případě došlo ke dni 1. 1. 2013 rozhodnutím o amnestii k zahlázení odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, nemohl být dán důvod k tomu, aby správní orgán I. stupně dne 21. 3. 2014 zahájil řízení ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť podmínkou pro zahájení řízení dle citovaného ustanovení je právě pravomocné odsouzení cizince soudem České republiky za spáchaní úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Byť žalobce pravomocně odsouzen Okresním soudem v Kladně za úmyslný trestný čin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody byl, v době zahájení řízení již platila právní fikce, že k této skutečnosti vůbec nedošlo, a správní orgány tak měly ve smyslu § 106 trestního zákoníku a čl. I odst. 3 rozhodnutí o amnestii povinnost zahlázení předmětného trestu odnětí svobody brát v potaz. Odkaz žalované na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 15/2012 - 33

nemůže obstat, neboť v daném případě nebyla otázka zahlázení odsouzení a dopadu této skutečnosti do jiných právních odvětví vůbec řešena. Žalobní námitka je proto důvodná.

21. Výše konstatovaným pochybením správních orgánů byl založen důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Pokud jde o to, jaké následky toto pochybení vyvolává, je soud názoru, že napadené rozhodnutí bylo – pokud jde o posouzení této sporné otázky – zatíženo vadou nezákonnosti, nikoliv nepřezkoumatelnosti, jak se žalobce domnívá. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod 1566/2008 Sb. NSS). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro skutečnou absenci důvodů (nedostatkem důvodů přitom nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí) či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. V daném případě žalovaná, která se domnívala, že zahlázení odsouzení není skutečností mající vliv na řízení vedená dle zákona o pobytu cizinců, učinila závěr plně přezkoumatelný, který však byl chybný, a tedy nezákonný.
22. S ohledem na to, že správní orgány vedly s žalobcem řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu na základě skutečnosti, že byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za spáchání úmyslného trestného činu, tj. podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ačkoliv v důsledku právní fikce plynoucí z § 106 trestního zákoníku nemělo být správní řízení dle předmětného ustanovení zákona o pobytu cizinců vůbec zahajováno, dospěl soud k závěru, že by vypořádávání dalších žalobních bodů týkajících se údajného nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny bylo zjevně nadbytečné. Soudní přezkum hodnocení přiměřenosti těchto dopadů, tedy posouzení, zda zájem společnosti na zrušení žalobcova pobytového oprávnění pro spáchanou trestnou činnost v daném případě převyšuje žalobcův zájem na společném soužití s rodinou, by za daných okolností postrádal smysl.
23. Jako *obiter dictum* soud na závěr poznamenává, že zahlázení odsouzení nenastoluje fikci, že se skutek vůbec nestal. Pouze se na pachatele hledí, jako by za něj nebyl odsouzen. Nepřipadá tedy v úvahu aplikace právní úpravy, jejíž hypotéza je postavena na tom, že cizinec byl pro trestný čin odsouzen, to však neznamená, že k jeho protiprávnímu činu v obecnosti nejde vůbec přihlídnout (srov. v kontextu řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu a závažného porušení veřejného pořádku rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012 - 34, č. 2835/2013 Sb. NSS). Jinými slovy, pokud by *pro futuro* správní orgány vedly s žalobcem řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu z jiného zákonného důvodu, nemohou sice přihlížet k uloženému trestu, k jeho zjištění a soudem deklarované trestné činnosti (bude-li právně relevantní) však přihlídnout mohou.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

24. Soud dospěl k závěru, že žalovaná a správní orgán I. stupně pochybily, neboť nepřihlédly ke skutečnosti, že odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody bylo ještě před zahájením řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu zahlázeno. Napadené rozhodnutí je v důsledku chybného právního posouzení nezákonné, a soud jej proto zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) spolu s prvostupňovým rozhodnutím, které trpí stejnou vadou (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).

V dalším řízení budou správní orgány vázány právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, soud přiznal náhradu nákladů řízení v celkové výši 10 800 Kč. Tato částka sestává ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, soudního poplatku za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč a nákladů zastoupení ve výši 8 650 Kč, které tvoří odměna za dva úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] a dvě paušální částky jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Částka nezahrnuje náhradu daně z přidané hodnoty z odměny za zastoupení a náhrady hotových výdajů dle § 57 odst. 2 s. ř. s., neboť zástupce žalobce není plátcem DPH. Náhradu nákladů řízení soud uložil žalované uhradit ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.), a to k rukám zástupce žalobce (§ 149 odst. zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. února 2021

Mgr. Jan Čížek, v. r.

předseda senátu